

2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu zasad proporcjonalności i adekwatności przy określaniu wysokości kwoty podstawowej sankcji.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że do celów obliczenia kwoty podstawowej grzywny zaskarżona decyzja uwzględniła wartość sprzedaży dokonanej w ostatnim roku udziału w naruszeniu, jakkolwiek taka wartość nie odzwierciedlała rzeczywistej pozycji na rynku skarżących i innych stron postępowania.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że wartość uwzględniona przez Komisję w celu obliczenia progu 10 %, przewidzianego w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 jest bezspornie błędna, w zakresie w jakim wartość ta:
 - obejmuje cały obrót grupy CCPL, pomimo iż Komisja nie wykazała tzw. *parental liability* spółki dominującej grupy;
 - obejmuje cały obrót podmiotu, który nie należał już do grupy CCPL w chwili przyjęcia decyzji;
 - nie uwzględnia w ogóle żadnych szczególnych okoliczności składających się na obrót przypisany grupie CCPL.
4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności i równego traktowania przy określaniu wymiaru sankcji.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że zaskarżona decyzja nie uwzględniła w ogóle sytuacji poważnego kryzysu sektora opakowań, a grzywna nałożona na skarżące jest bezspornie i w nieuzasadniony sposób nieproporcjonalna w stosunku do grzywny nałożonej na inne strony.
5. Zarzut piąty oparty na naruszeniu przez Komisję Europejską obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE z uwagi na uwzględnienie wyłącznie części okoliczności dotyczących braku zdolności płatniczej, przedstawionych przez grupę CCPL.
 - Zaskarżona decyzja przyznając, że skarżące znajdują się w poważnym kryzysie, nie uwzględniła tego w wystarczającym stopniu przy stopniowaniu sankcji.

Skarga wniesiona w dniu 10 września 2015 r. – Italmobiliare i in./Komisja

(Sprawa T-523/15)

(2015/C 354/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italmobiliare SpA (Mediolan, Włochy), Sirap-Gema SpA (Verolanuova, Włochy), Sirap France SAS (Noves, Francja), Petruzalek GmbH (Tattendorf, Austria), Petruzalek kft (Budapeszt, Węgry), Petruzalek s.r.o. (Bratysława, Słowacja), Petruzalek s.r.o. (Brzeclaw, Republika Czeska) (przedstawiciele: M. Siragusa, adwokat, F. Moretti, adwokat, A. Bardanzellu, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, zarządzenie przeprowadzenia z urzędu ekspertyzy technicznej w związku z ekonomiczną analizą tego przypadku;

- stwierdzenie nieważności decyzji w części, w której stwierdza zastosowanie wobec Linpac zwolnienia z sankcji, o którym mowa w Obwieszczeniu Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (zwanym dalej „obwieszczeniem”);
- stwierdzenie nieważności decyzji w części, w której przypisuje również Italmobiliare zarzucane zachowania, nakładając na nią solidarnie grzywnę;
- obniżenie kwoty nałożonych grzywien;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na tę samą decyzję, co decyzja zaskarżona w sprawie T-522/15, CCPL i in./Komisja.

Na poparcie skargi, skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie przez Komisję zasady równego traktowania z uwagi na przyznanie przez Komisję zwolnienia z grzywien w stosunku do Linpac, mimo iż nie zostały spełnione konieczne przesłanki przewidziane w obwieszczeniu.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 101 TFUE, zasad pewności prawa, indywidualnego charakteru kary i domniemania niewinności, zgodnie z art. 6 ust. 2 i art. 7 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „konwencją”), art. 48 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), podstawowego prawa własności, o którym mowa w art. 1 protokołu dodatkowego do konwencji, art. 14 konwencji, a także art. 17 i 21 karty jak też naruszenie zasad niedyskryminacji i równego traktowania z uwagi na błędne przypisanie Italmobiliare przez Komisję solidarnej odpowiedzialności jako spółce dominującej za działania dokonane przez spółki zależne.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 101 TFUE, art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s.1), wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (zwanymi dalej „wytycznymi”), a także zasad proporcjonalności i równego traktowania w związku z określeniem następujących okoliczności/parametrów obliczania sankcji: i) wartość sprzedaży; (ii) kwota z uwagi na wagę naruszenia; (iii) *entry fee*; (iv) dostosowanie kwoty podstawowej (w szczególności, brak uwzględnienia kryzysu występującego w odnośnym sektorze); (v) maksymalny próg, o którym mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003; oraz (vi) niedostateczne obniżenie sankcji z uwagi na przewlekłość postępowania; a także wreszcie, naruszenie art. 101 TFUE, wytycznych oraz obowiązku uzasadnienia w związku z nieuwzględnieniem wniosku o zastosowanie pkt 35 wskazanych wytycznych.
4. Zarzut czwarty: skarżące żądają, aby na podstawie art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, Sąd skorzystał z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania i również w razie nieuwzględnienia poprzednich zarzutów, zastąpił własną oceną ocenę Komisji i obniżył grzywny nałożone łącznie zaskarżoną decyzją.